

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.499/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nyári Péter ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Dula Béla ügyvéd (címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.20.015/2013/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett és Pf. 3. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 48 000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A perbeli időszakban az alperes üzemeltette a..... szám alatti „**X**” elnevezésű és a..... szám alatti „**alperes**” elnevezésű edzőtermeket; **Sz. K.** és **R. T.** az alperes ügyvezetője, **M. M.**, **D. K.**, **M. N.**, **Sz. K.** és **F. A.** az alkalmazottja volt. Az alperes nem üzemeltette az „**A**” a „**D**” a „**C**” és az „**L**” elnevezésű edzőtermeket; **S. I.**, **Ú. L.**, **Sz. Z.** és **Sz. G.** az alperessel megbízási, tagsági vagy munkajogviszonyban nem álltak.

A felperes keresetében előadta, hogy az alperes számos, az alkalmazottaihoz, képviselőihez köthető magatartásával megsértette az emberi méltósághoz, jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait. A jogsértő magatartások közül hivatkozott az „**A**” a „**D**” a „**C**” és az „**L**” termekben történetekre; az „**X**” teremben történetek közül **Sz. G.**, **S. I.**, **Ú. L.** és **Sz. Z.** magatartásaira; előadta továbbá, hogy az „**X**” edzőteremben **Sz. K.** egy alkalommal a felperessel közölte, hogy „az edzőterem alkalmazottai közül mindenki egyetért abban, hogy a felperes egy nagy bunkó”, és „ő megtisztelte a felperest azzal, hogy az imént köszönt neki, a felperes pedig nem állt le vele beszélgetni vagy kezét fogni, hanem csak viszont köszöntette és ment tovább”; **M. M.** egyszer azt közölte a felperessel, hogy „ismeretlen kilétű személyek a vendégeknek biztosított törölközőket

ellopják"; **D. K.** akkor, amikor a felperes italt kért, úgy tett, mintha nem vette volna észre; **Sz. K.** elmosatlan pohárban szolgálta ki az üdítőitalt részére; a pultnál dolgozó alkalmazottak nem köszöntek neki; **F. A.** személyi edző a felperes azon kérését, hogy foglalkozzon vele, egy hónap várakoztatás után elutasította, valamint azt híresztelte, hogy a felperes „zavaróan nyomul rá”; **M. N.** egyszer azt közölte a felperessel, hogy „nem tudja a felperes miért ilyen beképzelt, miért hiszi azt, hogy többnek tarthatja magát nála vagy a többi vendégnél, nézzen a felperes magába, és vegyen vissza a stílusából”; **R. T.** és **D. K.** - a felperes és **Ú. L.** valamint **Sz. Z.** közötti vita után - megtagadta a rendőrség értesítését; **M. M.** a felperes edzése alatt rá folyamatosan fenyegető kijelentéseket tett; **R. T.** és **M. M.** felszólították a felperest, hogy a jövőben ne járjon az edzőterembe; **M. M.** egy másik személlyel együtt egy alkalommal megjelent a szám alatti ingatlanban, és azt felügyelte, hogy a felperes onnan incidens nélkül távozik-e; ezen túl az „**alperesi**” edzőteremben **M. M.** rosszállóan nézett a felperesre, mintha nem kívánatos személy lenne. Egyes jogsértő eseményeknek tágabb körben híre ment, amelyek a felperes rossz hírnevét keltették.

A fenti magatartások alapján a felperes keresetében a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint kérte az alperest elégtétel adására kötelezni úgy, hogy a felperes részére írásbeli nyilatkozatban jelentse ki, mely szerint „az alperes, az **alperes** neve, elnézést kér felperes neve felperestől az őt ért becsmérlések, fenyegetések, lejárátások miatt.” Kérte az alperes perköltségében marasztalását.

Az alperes érdemi védekezésével a jogsérelem hiányára hivatkozva a kereset elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság rendkívül széles körű bizonyítási eljárást követően ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 38 100 Ft összegű perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a bírói gyakorlatban elfogadott és érvényesülő ítélkezési elv alapján a gazdasági társaság képviselői és alkalmazottai által e minőségükben harmadik személyek sérelmére megvalósított személyiségi jogsértések tekintetében a személyiségi jogsértés objektív szankcióinak az alanya lehet a gazdasági társaság, nem alanya azonban mindazon jogsértések tekintetében a személyiségi jogsértés objektív szankcióinak, amelyeket az alperessel sem tagsági, sem képviseleti, sem munkaviszonyban nem álló személyek valósítottak meg. Az „**A**” a „**D**” a „**C**” és az „**L**” termék nem álltak az alperes üzemeltetése alatt, az ott hivatkozott jogsértő magatartásokat a felperes nem hozta összefüggésbe az alperes tagjaival, alkalmazottaival, képviselőivel, ezért a hiányosság a hivatkozott személyiségi jogsértések tekintetében az alperesi gazdasági társaság felelősségének megállapítását önmagában kizárja. Az „**X**” fitneszteremben hivatkozott történések közül **Sz. G.**, **S. I. Ú. L.** és **Sz. Z.** magatartásai tekintetében a bíróság megállapította, hogy a személyiségi jogsértést állítólagosan elkövető személyek az alperessel sem tagsági, sem képviseleti, sem munkaviszonyban nem álltak, melyre figyelemmel az alperesi gazdasági társaság személyiségi jogi felelősségének megállapítása

ezen okból önmagában kizárt. A személyiségi jogi felelősség tekintetében pedig közömbös az a körülmény, hogy az érintett személyek az alkalmazottakkal milyen emberi, magánéleti kapcsolatban álltak. Erre figyelemmel is mellőzte **Ú. L.** és **Sz. Z.** tanúkenti kihallgatását a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése szerint.

Sz. K. közléseivel, **M. M.** a törölközőkre tett kijelentésével, **D. K.**, **Sz. K.**, **M. N.** és általában a pultnál dolgozó alkalmazottak magatartásukkal, **R. T.** és **D. K.** a rendőrség értesítésére vonatkozó kérés megtagadásával, **M. M.** az edzés alatti folyamatos fenyegető kijelentéseivel, valamint **M. M.**-nak az **alperes** edzőteremben állított magatartásaival kapcsolatban a keresetében hivatkozott történéseket a felperes a perben tényállási szinten bizonyítani nem tudta. A tényállási elemeket ugyanis a perben lefolytatott bizonyítási eljárás nem igazolta, az adott körülményekre kihallgatott tanúk vallomásai azokat nem támasztották alá, sőt azok valóságtartalmát kifejezetten cáfolták. Nem bizonyította azt sem a felperes, hogy szélesebb körben rossz híre keletkezett volna, valamint hogy az esetlegesen okozati összefüggésben állna az alperes felelősségi körébe eső személyek által megvalósított bármely jogsértéssel. **M. M.**-nak a szám alatti ingatlanhoz kapcsolódó tevékenysége - azzal együtt, hogy nem bizonyított - egyébként is fogalmilag alkalmatlan a személyhez fűződő jog megsértésére, melyre figyelemmel ebben a körben a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján mellőzte az elsőfokú bíróság **Sz. E.** és **B. A.** tanúk kihallgatására vonatkozó indítványt.

F. A. alkalmazott magatartásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a bizonyítási eljárás alapján megállapítható, miszerint a felperes felkérte az érintett személyt, hogy a versenyre készítse fel, amelyet ő elhárított, figyelemmel arra, hogy ilyen feladatot egyáltalán nem végzett, valamint a felperes olyan kijelentést tett az érintett személy irányába, amely többértelmű volt, amiből az érintett személy következtethetett olyan felperesi közeledésre, amely túlmutat az edző-versenyző és az edző-vendég kapcsolaton; az adott szituációhoz kapcsolódóan azonban nincs olyan többlet tényállási elem, amely a perben megállapítható lenne, és a felperesnek a személyiségi jogát érintené.

A bizonyítási eljárás alapján megállapítható, hogy **M. M. R. T.** jelenlétében a felperest felkérte arra, hogy a jövőben az adott termet ne látogassa; a perben azonban szinte valamennyi tanú alátámasztotta azt a körülményt, hogy a felperesnek az adott teremben viselkedésével, modorával, a gépek használatával kisebb jelentőségű konfliktusos helyzetek alakultak ki, az adott kérés célja az így fennállt konfliktusos helyzet rendezése, amely kulturált, a jövőbeli lehetséges nagyobb sérelmek elhárítását célzó intézkedés volt, mindezzel az alperes személyiségi jogsértést nem valósított meg.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a kialakult bírói gyakorlat alapján a személy védelmének polgári jogi eszközei a személyiség ellen irányuló, társadalmi megítélését negatív módon befolyásoló közvetlen támadás ellen nyújtanak jogvédelmet, önmagában az egyéni túlérzékenység a személyiségvédelmi igényt nem alapozza meg.

A kereseti kérelmek alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperesi jogi képviselő a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján megállapított indokolt összegű munkadíjának és

a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az ítélet megváltoztatását, a keresetének való helyt adást. Fellebbezésében előadta, hogy az alperes által üzemeltetett edzőtermekben személyiségi jogait súlyosan megsértették, amelyet a lefolytatott bizonyítási eljárás alátámasztott, ezért a keresete alapos. Rámutatott arra, hogy **Sz. K.** tanúvallomásában maga is előadta, hogy találkozott a felperessel, ebből arra lehetett következtetni, hogy a neki tulajdonított közlések elhangzottak. **F. A.** saját nyilatkozata szerint sem vállalta a felperes versenyre felkészítését, a segítő szándék hiánya a felperest érintő mendemondák lehettek. **M. T. J.** a korábbi kollegiális kapcsolatára tekintettel szót ejthetett a felperesről **F. A.** részére. Rámutatott továbbá **M. T. J.** tanúvallomásának az azzal kapcsolatos ellentmondására, hogy a felperesnek a „**C**” teremben jó volt-e a megítélése. Kifogásolta, hogy **M. N.** tanúkénti nyilatkozata a jegyzőkönyv szerint tartalmazta, hogy őt a felperes trágár megfogalmazással illette volna, ezzel szemben ilyen nyilatkozat a tanútól nem hangzott el. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta ki tanúként **Ú. L-t** és **Sz. Z-t**, akik az alperes alkalmazottaival összefüggésbe hozható személyek, és a rendőrség kérésével, valamint a felperessel szemben tanúsított saját magatartásukkal kapcsolatban nyilatkozni tudtak volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja szerint tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései is helytállóak, álláspontjának jogi indokolását az ítélet tábla minden részében osztotta.

A jogszabályi rendelkezésekkel összhangban foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság, hogy az alperes - erre vonatkozó előírás hiányában - nem tartozik felelősséggel azon személyeknek a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése szerinti személyhez fűződő jogokat sértő magatartásaiért, akikkel munkaviszonyban, megbízási jogviszonyban, tagsági jogviszonyban nem állt. A Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján ezért az elsőfokú bíróság az alperes felelősségi körén kívül eső magatartásokkal kapcsolatban helytállóan mellőzte a bizonyítási eljárás lefolytatását, így nem ütközött az eljárási szabályokba **Ú. L.** és **Sz. Z.** tanúkénti kihallgatásának elmaradása.

Az ítélet tábla abban is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az alperes alkalmazottainak, tagjainak tulajdonított magatartásokat - **F. A-nak**, valamint **M. M-nak** **R. T.** jelenlétében tett kijelentései kivételével - a felperes bizonyítani nem tudta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékokat helyesen vetette egybe, a megállapított tényállás az eljárási szabályoknak mindenben megfelelt, összhangban állt a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken alapult, a felperesnek a fellebbezésében

előadott hivatkozásai nem mutattak rá olyan releváns körülményekre, amelyek szerint a bizonyítékok értékelésének a felülmérlegelése indokolt lenne.

A Ptk. 76. §-ában szabályozott emberi méltóságnak és becsületnek, továbbá a Ptk. 78. §-ának (1) bekezdésében szabályozott jóhírnévnek a bírói gyakorlatban kialakult, a személy polgári jogi védelmének jogalkotói indokát is figyelembe vevő értelmezése alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy **F. A-nak**, valamint **M. M.nak R. T.** jelenlétében tett kijelentései a felperes személyhez fűződő jogainak a megsértésére alkalmatlanok, a társadalmi együttélés elfogadott, alapvető kulturált normáinak megfeleltek. Az egyes személyek eltérő habitusából szükségszerűen eredő kisebb jelentőségű társadalmi konfliktusok megoldására a személyek védelme polgári jogi eszközeinek az alkalmazása nem indokolt.

Mindezek alapján az ítéletábra az első fokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - és annak a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerinti helyes indokainak fogva - helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt, az 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték viselésére. Az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

D e b r e c e n, 2013. december 2.

Dr. Csikiné Dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő